

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

Catherine
Louisa
Pirkisová

DVĚ EKNIHY
ZA CENU JEDNÉ!

DĚDIČKA GLENMAHOWLEY

Arthur Conan Doyle
a další autoři

Splendidum družstvo

Dědička Glenmahowley / Zmizela ze svého domova

ARTHUR C. DOYLE A DALŠÍ AUTOŘI / CATHERINE LOUISA
PIRKISOVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

Copyright © Catherine Louisa Pirkisová, 1877

DĚDIČKA GLENMAHOWLEY

Copyright © Kolektiv autorů

Translation © Tereza Novotná, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2024

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2024

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-318-2 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-319-9 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-320-5 (PDF)

*Zmizela ze svého domova – z anglického originálu *Disappeared From Her Home* – Catherine Louisa Pirkis, přeložila Tereza Novotná.*

Povídky z anglických originálů přeložila Tereza Novotná.

Famous Modern Ghost Stories by Dorothy Scarborough

Freeman, Mary Eleanor Wilkins, 1852-1930;

The Empty House and Other Ghost Stories by Algernon Blackwood 1869 – 1951;

The case-book of Sherlock Holmes' by Arthur Conan Doyle 1859 – 1930;

'The Adventure of the Devil's Foot' by Arthur Conan Doyle;

Collected Stories of Arthur Conan Doyle;

Complete Original Short Stories of Guy De Maupassant 1850 – 1893;

The magic of the moon by Edogawa Rampo 1894 – 1965

Obsah

DĚDIČKA GLENMAHOWLEY A DALŠÍCH DEVĚT PŘÍBĚHŮ

Dědička Glenmahowley / Arthur Conan Doyle

Případ vznešeného klienta / Arthur Conan Doyle

Děsivý cornwallský případ / Arthur Conan Doyle

Tajemství vojáka / Arthur Conan Doyle

Příznačná žena / Frederick P. Schrader

Podivná dobrodružství soukromého tajemníka v New Yorku /
Algernon Blackwood

Les mrtvých / Algernon Henry Blackwood

Berta / Guy De Maupassant

Magické kouzlo měsíce / Edogawa Rampo

Stíny na zdi / Mary E. Wilkins Freemanová

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

KAPITOLA V.

KAPITOLA VI.

KAPITOLA VII.

KAPITOLA VIII.

KAPITOLA IX.

KAPITOLA X.

KAPITOLA XI.

KAPITOLA XII.

KAPITOLA XIII.

KAPITOLA XIV.

KAPITOLA XV.

**DĚDIČKA GLENMAHOWLEY
A DALŠÍCH DEVĚT PŘÍBĚHŮ**

Dědička Glenmahowley / Arthur Conan Doyle

“Bobe,” řekl jsem, “to nepůjde; něco se musí udělat.”

“Musí,” opakoval Bob, když bafal z dýmky v plesnivém obývacím pokoji v Shamrock Arms v Glenmahowley.

Glenmahowley získalo veškerý význam, který mělo, tím, že bylo centrem ohromné oblasti rašeliniště a bažin, které se táhly s nesnesitelnou jednotvárností až k obzoru, nepřerušené sebemenší nepravidelností.

Pouze na jednom místě, podél monatsimonské silnice, byl jediný pás hustých lesů, jejichž bujnost jen zhoršovala beznadějnou pustinu kolem nich. Vesnice sama se skládala z dlouhé řady doškových chaloupek, z nichž každá měla otevřené dveře, jimiž procházely děti s bosýma nohama, vyzáblá prasata, kohouti a slepice, otrhaně vyhlízející muži s krátkými trubkami a rozcuchané ženy. Zdálo se, že Bob Elliott domorodce spíše obdivuje. Nepochybně se mu líbilo, když slyšel obdivné výkřiky, když kráčel ulicí; jako například: “Podívej se na něj jako je to hezký muž!” Ale já se o tyhle věci nestarám.

Kromě toho, i když jsem mnohem hezčí než Bob, neboť moje krása je intelektuálního typu, což ti divoši nemohou ocenit. Můj nos

je výrazný, moje pleť bledá a moje hlava značí značnou mozkovou sílu. “V kráteru není nic špatného!” byl ten nejméně urážlivý názor, který na mě tito idioti vyjadřovali.

Na tomhle barbarském místě jsme se nacházeli asi týden. Bob a já jsme byli bratrance z druhého kolena a jeden vzdálený vzájemný příbuzný, kterého jsme ani jeden z nás neviděli, nám každému odkázal malý majetek na Západě. Vyjasnění obchodních záležitostí a nutnost poradit se s pragmatickým venkovským advokátem staré dámy nás zdržely týden v Trojlísku a slíbily, že si je necháme ještě alespoň na další dobu v tomto neznámém úkrytu, pokud přežijeme nudu naší existence tak dlouho.

“Co můžeme dělat?” zasténal znovu Bob.

“Kde je Pendleton? Najdeme Pendletona a zatřese s ním aby konečně něco z něho vypadlo,” navrhl jsem s jemným pokusem o žert. Pendleton byl náš spolunocležník v hostinci – tichý mladík s uměleckými sklony, se slabostí pro osamělé toulky a samotu. Všechny pokusy padly, při zjišťování, aby nám prozradil účel a cíle, které ho přivedly do Glenmahowley, ledaže by se jeho bezútěšné bažiny slučovaly s jeho misantropickým smýšlením.

“To je zbytečné,” řekl můj společník. “Je smutný jako náhrobní kámen a stydlivý jako holka. Takového chlapíka jsem ještě neviděl. Chtěl jsem, aby šel dnes ráno se mnou, až budete posílat svůj dopis, a aby mi pomohl a podnítil mě k tomu, abych se trochu pohádal s těmi dvěma děvčaty u soukeníka – víš, proti těm irským děvčatům potřebuji pomoc – ale on celý zrudl a o něčem takovém nechtěl ani slyšet.”

“On se stěží hodí na baliče žen,” poznamenal jsem, upravil jsem si kravatu před zrcadlem zakaleným mouchami a nacvičil si jistý

výraz, který jsem shledal mimořádně účinným u slabšího pohlaví – pohled, který vyvolává dojem skrytého zármutku a duše, která opovrhne všedností existence. “Ale třeba přijde a zahraje si s námi karty.”

“Ne, nikdy se nedotýká karet.”

“Víš co Bobe, pošleme pro hostinského a zeptáme se ho, jestli tu není nic, co bychom mohli vidět nebo udělat.”

Uznalo se, že to byl za daných okolností nejrozumnější postup, a tak byl vyslán posel ve spěchu, aby přivolal Dennise O’Keefeho, našeho ctihodného hostitele. Dovolte mi, abych poznamenal, zatímco se šourá nahoru ve svých pantoflích na koberci, že jsem smrtelník známý jako Jack Vereker, advokát, o němž se všeobecně předpokládá, že je na vzestupu, i když přesná vzdálenost, kterou jsem urazil za čtyři roky, co jsem v praxi, není tak velká, aby mi zamotala hlavu. Během té doby bylo vedeno několik pěkných žalob u okresních soudů i jinde, takže jsem uvedl do pohybu mašinérii zákona, i když je třeba přiznat, že můj osobní prospěch v této věci byl poněkud mizivý.

O’Keefe byl pěkným exemplářem domorodého Kelta – pihovatý, rezavý, s bystrými šedými očima a hlubokým, bohatým hlasem.

“Chceme se vás zeptat, O’Keefe,” řekl Bob. “Co máme probíhat tady dělat? Nemůžete nám něco navrhnout?”

“Tamhle je kostel,” poznamenal O’Keefe a zmateně se poškrábal v zrzavých vlasech. “Je to zajímavá budova. Předloni sem přišel jeden gentleman, jen aby se tam podíval.”

“Bože, kostel!” zařval Bob. “Minulý týden jsme tam byli pětkrát – vlastně každý den kromě neděle. Zkuste to znovu, drahý pane.”

Náš hostitel, který byl lhostejný k mnoha naší výbuchům se znovu zamyslel a řekl. "Tamhle je díra v bažině," nadhodil nesměle. "Tam chlapci hodili pana Lyonse z Glenmorrisu zlého tyrana poté, co ho zastřelili.

Možná byste se chtěli podívat, kde ho našli s hlavou v blátě a nohama trčícíma nahoru. Ach, to byla podívaná. Což takhle udělat si piknik u té díry."

"Vyhlídka je lákavá," poznamenal jsem, "ale zdá se mi, že je dost možné, že zemědělci budou mít chuť zasadit do bažiny dalšího vašeho vesnického tyrana hlavou dolů. Ještě aby se jim to vymklo kontrole a strčili do bažiny mě a Boba. S tímto návrhem nesouhlasím."

"Co je to za pozemek na východě?" zeptal se náhle Bob. "Tam dole je určitě něco k vidění."

"Je to půda rodiny Clairmontů, a kdybyste jen strčili nos přes zeď, tak vám ho ustřelí."

"To jsou vyhlídky, co!" poznamenal můj společník smutně.

"Ale kdybyste byli sami statkáři, viděli byste, že je to tady nejlepší."

"A kdo jsou tihle Clairmonty?" zeptal jsem se v podniku. "Žijí stále jen na své vlastní půdě?"

O'Keefe zvolal: "Nedělají nic jiného, než že žijí na své vlastní půdě. Už víc než 15 let se z toho místa nehnuli."

"Cože? Opravdu se odtamtud nikdy nehnuli!"

"Příkladně slečna Clairmontová od mala žije za velkou cihlovou zdí. Je to prý ta nejčistší duše široko daleko, moc krásná dívka, která zdědí dvacet tisíc."

"Cože?" zařvali jsme oba.

“Ano, dvacet tisíc liber,” opakoval O’Keefe slavnostně, “a celé rodinné panství k tomu.”

“Co je zač?” “Kde je?” “Kdo to je?” “Co se to s ní k čertu děje?” vykřikli jsme současně s Bobem.

O’Keefovo vyprávění o historii rodiny Clairmontů bylo pozoruhodné: krátce z toho. Jistý major Clairmont přišel do hrabství asi před šestnácti lety a přivezl si velkou sumu peněz v hotovosti, a okázale vyhlížející manželku poněkud cizího vzhledu. a dokonce i hezkou malou dceru, asi dvouletou.

Poté, co utratil část svých peněz za nákup značného panství poblíž Glenmahowley, a usadil se tam, čekajíc na pozvání od rodin z hrabství. Major, který jako starý gardista disponoval uznávaným společenským postavením, které bylo zajištěno jeho mnoha obdivuhodnými vlastnostmi byl nezájmem svého okolí uražen.

S jeho ženou to bylo jiné. Kolovaly podivné zvěsti o předcích paní. Někteří říkali, že před svatbou stála na jevišti; někteří, že její kariéra byla ještě horší, hovořili o ni jako o kurtizáně. Byli jedinci, kteří se odvážili pochybovat o tom, že i teď vlastní ten malý modrý kousek papíru, který civilizace vyžaduje. Tyto pomluvy donesl nějaký podnikavec k majorovým uším a dokonce spojil s ní jméno sousedního statkáře.

Major byl cholerickeý muž. Vybral si svůj nejtěžší lovecký bičík a zuřivě cválal ulicí, aby vyzpovídal toho neřáda, který tak zle mluví o charakteru jeho ženy. Přestože šlo o zkušeného jezdce, když projel vraty, tak s tupým žuchnutím dopadl dozadu na prašnou cestu.

Místní lékař prohlásil, že jde o mrtvici, zatímco rodinný lékař dával přednost srdeční chorobě – ale ať už byla příčina jakákoli, majorův duch se vzdálil daleko od Glenmahowley.

Tehdy se v povaze vdovy něco změnilo, i když se rozhodla, že nadále bude žít na panstvích, protože je měl její zesnulý choť rád, ale výchovu své dcery zařídila po svém.

Rozhodla se, že už nikdy ona ani její dcera nepromluví s žádnou živou bytostí v kraji, který ji urazil a nepřímo způsobil smrt jejího manžela.

Velká vrata byla zazděna a zůstaly jen malé štěrbin, kterými se podávaly zásoby a další nezbytnosti k životu, které přebíral vrátný Dennis. Na cihlové zdi, která vždy obklopovala panství, byla zasazena impozantní řada hrotů.

V tomto neobyčejném ústraní, odříznuty od okolního světa, strávily paní Clairmontová a její dcera patnáct let svého života, aniž by je lidské oči spatřily, až na těch několik málo anglických čeledínů, kteří s nimi zůstali, a snad na občasného odvážného uličníka, který dokázal proniknout do lesa, který obklopoval velký dům. Byli to bezpochyby tito nepravidelní zvědové, kteří přinesli zprávu o neobyčejné kráse mladé dámy, ačkoli žádný dospělý muž dosud neměl tu čest udělat si o ní úsudek. V té době jí bylo těsně před osmnáctými narozeninami.

Potud O'Keefe; zatímco já a Bob jsme seděli s lokty opřenými o stůl a bradami na rukou a hltali každé slovo. Bob zuřivě bafal z dýmky, zatímco já jsem zasněně hleděl z okna na doškové střechy chalup a dlouhý, monotónní pás bažin v dálce.

“Je opravdu krásná?” zeptal se konečně Bob.

“Je, ti kdo ji viděli říkají, že ano!”

“A bohatá?” zeptal jsem se já.

“O tom není pochyb,” usmál se O'Keefe.

Znovu jsme upadli do dalšího ticha, v němž se náš ctihodný domácí, který nás zřejmě považoval za nejhorší společnost, vyplízl z pokoje, kráčeje z neznámého důvodu po špičkách, jako by se bál, aby nás nevzbudil.

Ponechání sami sobě, stali jsme se ještě meditativnějšími než předtím. Bob neklidně přecházel sem a tam před dveřmi; Hvízdal jsem a dál zíral z okna. Oba jsme byli ztraceni ve svých vlastních myšlenkách.

“Představ si holku, která nikdy neviděla mužského bližního!” vyhrkl nakonec Bob.

“Kdo není spoután konvencemi civilisace!” řekl jsem.

“Jak bezelstná musí být a jak prostoduchá!” poznamenal můj společník a zakroutil si knír.

“Jaká hloubka potlačované náklonnosti musí být v tom srdci!” vykřikl jsem s vášnivým výrazem.

“Jak kouzelně dětské a romantické!” řekl Bob a uhladil si vlasy.

“Jak snadné bude pro temperamentního mladíka ji získat!” usmál jsem se na svůj odraz přes Bobovo rameno.

Je zvláštní, že po zbytek dne, i když se neobjevilo nic, co by připomínalo rozptýlení, si ani jeden z nás nestěžoval na nudu spojenou s pobytem v Glenmahowley. Zdálo se, že jsme se oba náhle smířili s kontemplativním životem, a dokonce jsme začali být tolerantní k Pendletonovi, jehož spokojenost nám za daných okolností dosud připadala jako pouhá urážka.

Přišel kolem večere se svým skicákem a botami potřísněnými blátem, očividně tak šťastný, jako by patřil k nejmělečtějším scénériím na světě. Nebýt jeho plachosti a zdrženlivosti, byl by to docela příjemný chlapík – tedy ve společnosti gentlemanů, protože

jeho ostýchavost by ho mezi ženami ničila. Je vysoký, štíhlý a světlouhlý, docela dobře vypadající mladý muž – rozhodně víc než Bob.

Tu noc jsem nespál moc dobře; ani můj společník. Ukázal svou rozčuchanou hlavu zpoza rohu mých dveří někdy kolem druhé hodiny ráno.

“Ahoj, Jacku,” řekl, “spíš?”

“Ne.”

“Kolik je jí teď?”

“Pětadvacet,” zavrčel jsem.

“Myslel jsem, že dvacet. Dík! Dobrou noc!”

“Dobrou noc!” a hlava zmizela jako zjevení v Macbethovi. Bylo zřejmé, že naše myšlenky běží ve stejném rytmu. Pokud jde o mě, mé plány byly zralé a mohl jsem si dovolit usmívat se nad Bobovými úvahami. Zatímco on bezcílně toužil po kořisti, já bych se měl snést dolů a odnést ji – lásku svou jedinou. Verekerové byli vždy známí svou železnou odhodlaností, pokud šlo o jejich zamilovanost. Uchechl jsem se sám pro sebe, když jsem usínal, když jsem pomyslel na to, jak mu jí zítra ukradnu.

Den se rozednil bez jediného mráčku na obloze. Oba, Bob i Pendleton, byli při snídani poněkud zticha, a protože jsem byl zabrán do plánování podrobností svého podniku, k němuž jsem se zavázal, nepokoušel jsem se s nimi navázat rozhovor.

Po jídle Pendleton poznamenal, že se půjde krátce projít, Bob téměř okamžitě nato vyběhl ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu.

To bylo nanejvýš nečekané štěstí. Hledal jsem v mozku nějakou záminku, která by mi umožnila zbavit se svého společníka, a on

tento problém vyřešil za mě. Dal jsem mu půl hodiny odkladu, abych ho dobře odklidil z cesty, vyklouzl jsem zadními dveřmi a rychle jsem se vydal po morristownské silnici směrem ke Clairmontovu panství.

Jediné, co vzbuzovalo mou úzkost, bylo, jak se mi podaří získat rozhovor s mladou dámou. Kdyby mi v tom štěstí přálo, zbytek by se zdál být docela jednoduchý. Představoval jsem si její duševní stav, pocit bezútěšnosti, který musí sužovat její mladou duši. Uzavřena před světem, její srdce musí toužit po nějakém mužném rameni, o které by mohla opřít hlavu, po nějaké silné paži, která by zlomila její pouta.

Kromě toho jsem byl člověk s výjimečnými osobními výhodami. Aniž bych byl domýšlivý, mám spravedlivé ocenění svých vlastních zásluh. Očím, které jsou zvyklé jen na občasný pohled vrátného Dennise, bych se jevil jako Adonis. Mimochodem, co třeba Dennis? Nemohl by se zlobit, že se vtírám? Fuj! Byl to starý muž. Pamatuji si, že to říkal hostinský. Co bych neriskoval pro dívku, kterou jsem byl ochoten zbožňovat! Možná by ale měl zbraň! Tito Irové jsou horkokrevní a krvežízniví. Zamyslel jsem se a zvolnil tempo.

To už jsem došel k místu, kde se podél silnice táhla vysoká cihlová zeď s kuželovitým lemem ježícím se hroty a střepinami rozbitých lahví. Z O'Keefova popisu jsem poznal, že je to hraniční čára panství Clairmont. Na druhé straně zdi byl, kam až jsem dohlédl, hustý les.

'Mám to udělat, nebo ne?' Vzpomněl jsem si na těch dvacet tisíc liber. Ostatně, co by dělal vrátný s puškou! Pomyslel jsem na Boba a Pendletona, plachého Pendletona! Neproklínali by svůj nedostatek

energie, když by viděli cenu, která jim proklouzla mezi prsty? Jak by ti chlapi mluvili i v Londýně, kdybych neuspěl já!

Proslavil by mě jako Dona Juana. Dokázal jsem si představit, jak Clinker nebo Waterhuse nebo někdo ze staré party přijde do vinárny Temple a začne dělat vtipy na naší adresu.

“U všech všudy!” Když jsem se v záchvatu bezohlednosti přiblížil ke trnité zdi, vykřikl jsem: “Udělám to, i kdybych měl přijít o koleno!”

Sáhl jsem si na odřené koleno; kromě toho jsem si roztrhl kabát a ztratil klobouk.

Za to všechno jsem však byl odměněn, když jsem seděl obkročmo na vrcholu zdi a díval se dolů do zakázané země za ní. Mohl jsem se smát při pomyšlení na to, jak si kradu pro sebe štěstí, a to tajně bez asistence svých dvou společníků. Smích mě přešel ve chvíli, kdy jsem si do lýtka zabodl bodec připíchnutý na zdi.

Sráz na druhé straně nevypadal příliš hluboko. Držel jsem se největšího výčnělku, který jsem viděl, a spouštěl jsem se dolů, až jsem neměl nohy víc než metr nad zemí. Pak jsem se pustil, ale zjistil jsem, že visím zavěšený na háčku, který mi prostrčil opasek. Tato překážka však povolila a já jsem se s rachotem zřítíl asi devět stop do jakéhosi příkopu, který byl zřejmě vykopán kolem dokola vnitřní strany zdi a byl tak umělecky pokryt trávou a klacky, že nebylo možné jej shora odhalit.

To všechno jsem zjistil, když jsem z něho vylezl, neboť za těch několik minut, co jsem ležel na dně, se mi z hlavy vytratily všechny myšlenky kromě všeobecného dojmu, že jsem byl zasažen bleskem.

Stromy rostly tak hustě, že nebylo vidět do lesa na žádnou vzdálenost, a křoví bylo tak husté, že nebylo snadné se pohybovat

kterýmkoli směrem. Když jsem se vynořil z příkopu, chvíli jsem váhal, kam dál, a pak jsem se chystal držet něčeho, co vypadalo jako nějaká stezka vlevo, když můj zrak upoutala malá cedulka připevněná na kmeni stromu.

Dychtivě jsem se k ní přiblížil a odstrčil stranou bodláčí a ostružiní. Mohly by v něm být nějaké pokyny, které by mi pomohly najít cestu, nebo – romantická myšlenka! – mohlo to být tím, že osamělá Beatrice, kterou jsem hledal, vepsala své touhy tam, kde by se mohly setkat s pohledem dobrodružného cizince.

Když jsem stál před nápisem a četl jej, pocítil jsem, jak mi po páteři až ke kořínkům vlasů projel jakýsi studený ruměnec, pokud se to dá nazvat, a kolena, nebo to, co z nich zbylo, se mi srazilo k sobě jako kastaněty. Hrubým tučným písmem byla na papíře načmárána tři slova: “Pozor na psi — pružinové pušky — pasti”; nepříjemná slova kdykoliv, ale zvláště v přítmí lesa s desetimetrovou zdí v zádech.

Oznámení bylo stručné, a přesto jsem měl při opětovném pročítání pocit, že obsahuje více podnětů k zamyšlení než cokoli jiného. Měl jsem se vzdát svého podnikání teď, když se mi podařilo překonat první nesnáze? Je možné, že výpověď byla pouhou prázdnou hrozbou. Nikdo by přece nedovolil, aby takové věci zůstaly v jeho křoví. Kombinace myšlenek byla strašná. Dejme tomu, že bych byl chycen do pasti, ať už by to bylo cokoli, a pak by na mě zaútočili psi.

Z pouhého předpokladu jsem se zachvěl. Ale pokud se tito strašliví psi skutečně potulovali po lese, jak je možné, že žádný z nich nebyl zastřelen pružinovými puškami nebo chycen do pastí?

Tato úvaha oživila mou klesající náladu a já jsem pokračoval v cestě hustým podrostem.

Jak jsem postupoval, trochu se to otevřelo, takže jsem dělal lepší pokroky. Sem tam se klikatilo několik napůl zarostlých cestiček, ale těm jsem se vyhýbal a držel se pod krytím stromů. Nikdy nezapomenu na tu strašlivou cestu! Pokaždé, když praskla větvička, vyskočil jsem do vzduchu v domnění, že mě zastřelili. Žádný hrdina romantiky nikdy nepodstoupil takové utrpení pro svou dámu a žádná dáma za to nikdy nestála. Ovšem dvacet tisíc liber je však dost na to, aby zocelilo srdce i toho nejbázlivějšího, ale ani peníze by mi stěží vynahradili strach, který jsem nyní pociťoval.

Dostal jsem se do jedné z nejhlubších a nejodlehlejších částí lesa, když jsem se náhle zastavil, přikrčil se a chvěl se v každém údu. Byl to zvuk kroků, které ke mně vanuly ve větru? Napjatě jsem poslouchal a pak jsem se s dlouhým úlevným povzdechem chystal vstát, přesvědčen, že jsem se mýlil, když k mým uším dolehl tentýž zvuk, ale mnohem hlasitější než předtím. Nemohlo být pochyb o tom, že se něco blíží ke mně.

Lehl jsem si na tvář mezi pichlavé ostružiní a doufal, že uniknu pozornosti. Kroky se stále přibližovaly. Patřily člověku – ale byly položeny kradmo a jemně, jako by se také vyhýbal pozorování. Je možné, že mě zpozoroval nějaký darebák a pronásledoval mě? Přicházel blíž a blíž. Slyšel jsem šustění listí, když kolem nich procházel. Zdálo se mi, že dokážu rozeznat i zvuk jeho dechu.

Přicházel blíž a ještě blíž – byl blízko mne, a v příštím okamžiku se ostružiní přede mnou rozestoupilo a téměř na mě šlápl nějaký muž, který se s výkřikem zapotácel zpátky, když jsem vyskočil na

nohy. Hlas mi připadal povědomý – stejně jako postava. Ano; Nebylo pochyb o totožnosti – stál přede mnou Bob!

Jeho stylový kabát byl roztrhaný a pokrytý blátem. Aristokratická tvář byla potřísněná prachem a potem a protkaná škrábanci v místech, kde ostružiní zanechalo své stopy. Jeho klobouk byl sražen a byla z něj beznadějná troska. Zdálo se, že jeho stráž a cvočky na košili vyčnívají jako oázy úctyhodnosti ve velké pustině zpustošení.

“Bobe!” vyhrkl jsem. Trvalo několik okamžiků, než se mu na tváři objevil náznak poznání. Pak se v jeho užaslých očích postupně objevil náznak úsměvu, který se prohluboval a prohluboval, až propukl v hlasitý záchvat smíchu.

“Co ty tady u všech všudy!” zakřičel.

Podíval jsem se na své oblečení a byl jsem nucen uznat, že mezi námi není moc velký rozdíl. Oba jsme vypadali spíš jako pár strašáků na trampu hledající zaměstnání, než jako dva prominentní členové chystající se požádat o ruku krásnou dívku.

“Co tu děláš, Bobe?” zeptal jsem se.

“Zkoumám,” odpověděl vyhybavě; “A co ty tady děláš?”

“Ne, nech toho, proč bychom k sobě nemohli být upřímní, Bobe? Víš, že jsi šel za tou holkou.”

Můj společník se zatvářil rozpačitě. “No, předpokládám, že jsi udělal to samé,” řekl.

“Samozřejmě, že ano. Co jsme to byli za hlupáky, že jsme se pokoušeli jeden druhého oklamat! Kdybychom drželi pohromadě, možná bychom se nikdy nedostali do takové situace.”

“Jsem si naprosto jistý, že bych nikdy nespádl do toho pekelného příkopu, kdybych tě viděl vcházet dovnitř,” řekl Bob

smutně.

“Aha, takže i ty jsi skončil v tom proklatém příkopu, že?”

Poznamenal jsem s prvním náznakem uspokojení, který jsem pocítil od chvíle, kdy jsem opustil O'Keefovu pohostinnou domácnost.

“Ano,” zasténal Bob. “Myslím, že jsem si prošel celým představením jako ty. Viděl jsi na stromech ty nápisy?”

“viděl.”

“Byl už u tebe starý Dennis?”

“Ne. Viděl jsi ho?”

“Ano, před chvílí se ode mě přiblížil na deset metrů. Aspoň předpokládám, že to byl on – velký vyzáblý chlapík s velkou holí.”

“Nebesa nás ochraňuj!” vykřikl jsem.

“Teď je otázkou, co budeme dělat?”

“Vytrvejme,” odpověděl jsem mužně. “Bylo by nebezpečnější vrátit se zpátky, než jít dál, protože ten trucovitý vrátný je za námi.”

“Přesně tak!” řekl Bob s melancholickým pokusem o veselost. “Ty pokračuj a já půjdu za tebou.”

“Ne, ty jdi první,” řekl jsem a musím dodat, že ne z nějaké vrozené zdvořilosti, ale s myšlenkou, že tím se zmenší nebezpečí plynoucí z ohavností, o nichž se píše na ceduli.

Proplétali jsme se lesem v indiánském zástupu, a když jsme ušli asi půl míle, byli jsme zřejmě blízko jeho okraje. Stromy byly menší a neosázené plochy větší. Najednou Bob zastavil a ukázal před sebe. “Tamhle je ten dům,” řekl.

Tam byla dost přísně vyhlížející budova z šedého kamene s velkým množstvím malých, třpytivých oken. Před ní byl trávník, velmi vkusně upravený, který poněkud zmírňoval ponurý a věžeňský vzhled budovy. Nikdo nebyl vidět ani venku, ani v

oknech. Uspořádali jsme válečnou poradu, jaký by měl být náš další krok.

“Nemůžeme jít až k domu pod nějakou záminkou, že ne?” řekl Bob.

“Bylo by to příliš nebezpečné,” poznamenal jsem. “Nedá se říct, co by nám mohli udělat. Zdá se, že jsou to velmi divocí lidé.”

“Kromě toho by to byla poslední možnost, jak s mladou dámou prohodit pár slov,” dodal můj společník.

“Celé to vytváří podivnou romantickou situaci,” poznamenal jsem.

“Zajímalo by mě, co by si o nás Pendleton pomyslel, kdyby nás viděl?”

“Ubohý stydlivý Pendleton! Myslím, že by nás oba označil za blázny.”

“Ale já se ptám, Jacku, co hodláš té mladé dámě říct, až ji uvidíš?”

“Navrhuji, že jí hned povím o své lásce a požádám ji, aby odešla se mnou. Všechno se musí udělat dnes. Nepřicházím sem znovu kvůli žádným úvahám. Ostatně, myslím, že nebude těžké unést takovou romantickou dívku jaká zajisté je.”

“Ale to je přesně můj plán,” řekl Bob žalostně.

“U všech všudy!! vykřikl jsem.” Táhle je!”

Zvolal jsem, když se na schodech domu objevila elegantně oblečená mladá dáma. Její rysy nebyly vidět, ale její vzpřímený postoj a dlouhé, ladné křivky její postavy prozrazovaly, že řeči o jejím půvabu nepřeháněly. Otočila se, když vyšla ven, aby oslovila starší ženu, pravděpodobně svou matku, která ji následovala. Pokud jsme to mohli rozeznat, zdálo se, že pláče, neboť několikrát zvedla

kapesník k očím a děvče ji objalo kolem krku, jako by ji chtělo utěšit. Zdálo se, že se jí to podařilo, neboť starší dáma se vrátila do domu a mladší seskočila po třech schodech jedním skokem a dlouhými, pružnými kroky pospíchal po pěšině, která vedla do křoví.

“Musíme ji následovat,” zvolal jsem.

“Nespěchej,” řekl Bob. “Než začneme, musíme se nějak dohodnout. Bylo by příliš směšné, kdybychom se na ni vrhli společně a začali ze sebe chrlit dvě vyznání lásky.”

“Mohlo by ji to vyděsit,” poznamenal jsem, “zvláště když nás ještě nikdy neviděla.”

“Kdo tedy bude mít přednost?”

“Já jsem starší,” poznamenal jsem.

“Ale já jsem dřív odešel z hostince,” namítl Bob.

“No, musíme se domluvit.”

“Asi musíme,” řekl Bob zachmuřeně, vytáhl peníz a roztočil ho ve vzduchu. “Pokud se objeví hlava, je tvoje. Samozřejmě, pokud tě mladá dáma po tvé žádosti o ruku odmítne, mohu si dělat, co chci. Je to dohodnuto?”

“Jistě,” odpověděl jsem a oba jsme se rychle prodírali křovím, nabývali jsme sebejistoty, když jsme ji opět spatřili.

“Támhle je,” zašeptal Bob, když jsme mezi stromy před námi zahlédli třepotání růžových šatů.

“Mluví s ní nějaký muž!”

“To není možné!”

“Ale je to pravda.”

Bylo-li tomu tak, musel rychle zmizet, když zaslechla, jak se blížíme, neboť když jsme se k ní přiblížil natolik, že jsme viděli celou její postavu, byla sama. Překvapeně se otočila a na okamžik se zdálo,

že se od nás chce vzdálit, ale pak se vzpamatovala a vykročila k nám. Jak postupovala kupředu, viděl jsem, že je to jedna z nejkrásnějších dívek, jaké jsem kdy v životě viděl – vůbec ne ta panenkovská krása, jak jsem si představoval podle toho, co jsem věděl o jejím výchově, ale nádherná, dobře vyvinutá mladá žena s pevně posazenou spodní čelistí, jemně tvarovanou bradou s párem zádumčivých modrých očí a sladce citlivá ústa.

Když jsem zjistil, že její pohled je upřený na mne, zdálo se mi, že všechny dobře vymyšlené řeči, které jsem si v duchu nacvičoval, se mi úplně vytratily z paměti a nezanechaly po sobě nic než naprosté prázdno. Milostný cval, jímž jsme se k ní řítily, se změnil ve směšný klus, a když jsem konečně zastavil několik metrů před ní, nemohl jsem ze sebe vypravit nic víc, než si jen zakrýt díry v šatech.

“Domnívám se, že jste se asi spletli,” řekla tichým, sladkým hlasem, aniž by se zdálo, že by jí toto zjevení mladých mužů nějak vadilo.

Cítil jsem, jak do mě Bob zezadu šťouchá a šeptá mi něco o tom, že mám “jít napřed”, ale jediné, co jsem chtěl pod pohledem těch klidných očí, bylo rozběhnout se co nejrychleji opačným směrem.

“Dům je tamhle,” poznamenala a ukázala mezi stromy.
“Předpokládám, že vy jste soudní vykonavatelé.”

“Soudní vykonavatelé!” Zalupal jsem po dechu.

“Promiňte, že vám neřeknu váš správný titul,” pokračovala melancholicky. “Je to poprvé, co jsme se dostali do kontaktu se strážci zákona, a sotva víme, jak je oslovit. Čekali jsme na vás dva dny.”

Bob a já jsme na ni mohli jen zírat v němém úžasu.

“Chtěla bych se vás zeptat na jednu věc,” pokračovala a přiblížila se k nám se sepjatýma rukama a krásným prosebným výrazem ve tváři.

“I když jsme teď s matkou skoro žebráci, pamatujte, že je to dáma, jemně vychovaná a citlivá. Především si pamatujte, že nemá nikoho, kdo by ji chránil nebo kdo by se jí ujal. Buďte k ní proto laskaví a konejte svou povinnost, aniž byste zraňovali její city víc, než můžete.”

“Bobe,” zašeptal jsem a odtáhl svého společníka stranou, i když mi dál hloupě zíral přes rameno na mladou dámu. “Uvědomuješ si to? Očekávají exekutora. V koncernu nejsou žádné peníze. Co budeme dělat?”

“Je to anděl!” bylo vše, na co se Bob zmohl.

“To je, ale nemá peníze.”

“Tak se jí vzdáváš?”

“Ano,” řekl jsem se sentimentálním mravenčením v srdci. Sentimentalismus byl vždy mou slabou stránkou.

“Ty ji nepožádáš o ruku?” zeptal se Bob vzrušeně.

“Ne, manželství je drahý luxus. A kromě toho...”

“Kromě čeho?”

“Jsem přesvědčen, že by mě nechtěla.”

“Tak to u všech všudy udělám, já,” řekl Bob a otočil se k ní s odhodlaným výrazem ve špinavé tváři.

Slečna Clairmontová stála a vypadala značně překvapeně a trochu vyděšeně během našeho spěšného rozhovoru. Ustoupila o několik kroků od nás. Bob k ní udělal krok s rukama rozpřaženýma ve výmluvné prosbě.